

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ: СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ

Розвиток світових глобалізаційних процесів має потужний вплив на системи вищої освіти в контексті її інтернаціоналізації. Цей вплив проявляється у потребі розв'язання наступних питань: визнанні дипломів іноземних вищих навчальних закладів, міжнародних оцінок якості, міжнародної акредитації та інші.

Інтернаціоналізації вищої освіти може виступати у двох основних формах: академічна мобільність студентів та викладачів. Загалом під академічною мобільністю розуміють переміщення студента(учня), викладача(дослідника), на певний проміжок часу в іншу освітню установу (національну або в іноземну) для навчання, викладання чи проведення досліджень, за умови повернення до власного навчального закладу після завершення зазначеного періоду» [1].

Процеси академічної мобільності розпочались доволі давно. Однак глобальні зміни у цій сфері відбулись наприкінці минулого століття під впливом бурхливого розвитку соціально-політичних, економічних та інформаційно-технологічних факторів. Варто відмітити, що створення ЄС призвело до необхідності ліквідації технічних кордонів на шляху руху робочої сили між країнами. Розв'язання цієї проблеми обумовило визнання еквівалентності дипломів вузів та забезпечення однакового доступу до різних систем освіти. Відповіддю на зазначені виклики стало підписання Сорбонської, а згодом, і Болонська декларацій. Сорбонська декларація, підписана 25 травня 1998 року, містила визнання потреби у поступовій уніфікації дипломів, ступенів та освітніх циклів, і таким чином необхідності створення «єдиного простору європейської вищої освіти» [2].

Метою підписання Болонська декларація 19 липня 1999 року було підвищення конкурентоспроможності європейської системи вищої освіти та мобільності студентів та робочої сили в європейських країн. Відповідно до цієї декларації закріплювалось введення дворівневого навчання: переддипломного та післядипломного; створення системи, зрозумілих для всіх учасників, кваліфікаційних ступенів вищої освіти та системи накопичення залікових одиниць («кредитів») для продовження освіти в іншій країні; розширення співробітництва в галузі управління якістю вищої освіти та інше. Вважається, що на наступному етапі важливим є створення єдиної системи оцінки та визнання здобутої освіти для всіх країн ЄС [2].

У кожній країні існують вузи, що відрізняються один від одного за своїми цілями, ступенем самостійності та автономії, присудженням кваліфікаційного ступеня, а це ускладнює процес визнання дипломів, періодів навчання та врахування «кредитів». З метою підвищення рівня залучення абітурієнтів та студентів важливим аргументом для університетів є задоволення потреб та очікувань. Ідея довічної, безперервної освіти, поява нових сегментів споживачів освітніх послуг вишів потребує усвідомлення ними цих змін.

Сьогодні, щоб бути конкурентоспроможними, університети не можуть обмежитися лише рамками національних кордонів. Усе більше європейських закладів вищої освіти пропонують свої програми за кордоном. Це вимагає розробки систем оцінювання та управління якістю таких програм, систем професійної та освітньої акредитації програм, підготовки викладачів та спеціалістів. В таких умовах університетам важливо бути гнучкими в оцінці та визнанні попередніх результатів навчання та професійного досвіду; варто приділяти особливу увагу мотивації студентів та пропозиціям різних за тривалістю та завданнями програм навчання а також просуванню їх за кордоном.

Список використаних джерел:

1. Корчова Г. Академічна мобільність здобувачів в умовах сучасного освітнього процесу. URL: http://visnyk.chnpu.edu.ua/?wpfb_dl=3294 (дата звернення: 01.02.2022).
2. De Wit H., Hunter F., Howard L. and Egron-Polak E. Internationalisation of higher education. Brussels : European Parliament, 2015. URL: [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/540370/IPOL_STU\(2015\)540370_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/540370/IPOL_STU(2015)540370_EN.pdf) (дата звернення: 02.02.2022).